

נקודות של אור

מעט מהדיבורים מאירים שזכינו לשמוע מפי כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א – במשך חג הפסח תשפ"ד

למה יזרדת פמליא של מעלה לביתך

שלוש פעמים בשנה עזבו עם ישראל את הבתים, ועלו אל בית המקדש, לעלות ולהיראות. כל אדם חייב לעלות, זוהי מצווה מן התורה – והיא חלה על כל מי שרק מסוגל להגיע להר הבית. אבל יש סוג אחד של אנשים שהתורה פוטרת אותם מלעלות.

אנשים חסרי בית.

הם, לא יהיו חייבים לעשות את הדרך הארוכה לירושלים בשלוש הרגלים.

למה? מה פשר הפטור הזה? למה ייגרע חלקם מלעלות ולחזות בזיו השכינה, ולקבל את כל המדרגות הנעלות של עולי הרגלים?

אומר החידושי הרי"ם: מצוות עליה לרגל היא לא סתם מצווה של להתרפק על האבנים הקדושות של העזרה, ולראות את הכהנים בעבודתם...

עליה לרגל – זו הדרך הקשה, והמאמץ להגיע, לישון באמצע הדרך כמו חסרי בית, להישרט מעט מהאבנים, גם אם אתה עשיר ומסודר, גם אם יש לך וילה מפוארת בעיר מגוריך, וגם אם אתה ראש משפחה או מנכבדי הקהילה. כולם כולם עושים את אותה הדרך, מתמודדים עם אותם אתגרים – ומגיעים לעיר הקודש אחרי דרך ארוכה פיזית – אבל בעיקר אחרי תהליך פנימי עמוק, ששם אותנו במקום הנכון!

אחרי חצי שנה של חורף ועמל, או של קיץ וקצירת פירות, חודשים בהם האדם יכול להיסחף אחר מרוץ החיים ולא לפגוש את עצמו האמיתי, לא לזכור שמאחורי כל התפקידים והמעמד יש אדם שזקוק לרחמי הבורא כמו תינוק חסר ישע הזקוק לאימו.

אומר לנו הקדוש ברוך הוא: **שלוש פעמים בשנה אתם עושים 'סטופ', עוזבים את הכול, עושים דרך מייגעת בלי לדעת איפה תישנו והיכן תאכלו – כדי שתחזרו אלי! תתחברו אלי מחדש!**

מתברר, שאת התועלת האדירה של עליה לרגל אנחנו לא מקבלים דווקא בין כתלי העזרה. כי שם הכול מאיר, והכול ברור, והכול נעלה ומיוחד.

התועלת מתרחשת בדרך, במאמץ, בחוסר נוחות. שם הקדוש ברוך הוא רוצה לראות אותך מתמודד מתוך אמונה, בשתיקה ובסבלנות.

אומר החידושי הרי"ם: אדם שאין לו בית משל עצמו, ובכל יום הוא מתמודד מחדש עם חוסר הוודאות, ועם הצורך להיתלות בבורא יתברך, אדם שלפעמים נאלץ להיטלטל מדירה אחת לשניה, בניסיון למצוא מנוח לכף רגלו – הוא כבר מקיים את ה'עליה לרגל' כל רגע! לא רק שלוש פעמים בשנה...

ואם כך, אומר הרבי, מתברר גם שבכדי להגיע לתועלת ולמעלה של עליה לרגל – אין צורך בבית מקדש פיזי!

בכל פעם שאנחנו עושים עם עצמנו עבודה, ותהליך, וסבלנות – זו עליה לרגל! שם אנחנו מקבלים את ההארה!

ידועים גם דבריו של ר' אשר בהקשר הזה, שאת הישועות והחיבור לרשב"י שרוכשים בעלייה למירון לא קונים דווקא בנשיקה לציון הקריר – אלא בדרך המייגעת, במושב האוטובוס הצפוף, בשכן הקולני שהתיישב בדיוק לידך, באוטובוס שפספסת...

ובעניין הזה – סיפור, שהתרחש ממש בשבוע שעבר, ליל הסדר תשפ"ד, עם אחד האברכים.

אותו אברך קיבל את הזכות להיות חלק מניהול ליל הסדר בחיק משפחתו המורחבת. הוא התרגש והתכוון לכך בצורה הכי טובה, הן מהפן הרוחני – וכמובן בפן הטכני.

בערב פסח אחרי חצות, התרוצץ האברך לחפש שלוש מצות מצווה, הוא שילם עליהם במיטב כספו – והתכוון להספיק לאכול את ה'כזית מצה' – עוד לפני חצות.

הלילה הגדול הגיע, והכול דפק כמו שעון, התארך קצת יותר מידי – וכמה דקות לפני חצות קמו כולם ליטול ידיים. גם גיסו שישב לצידו.

אותו אברך ניצל את ההפוגה כדי לסדר את שלושת המצות היקרות בצורה שתקל עליו לפרוס אותם ב'מוציא מצה', והניח אותם לרגע על הכיסא של הגיס, ובעודו מבקש ממנו להמתין רגע – התיישב הגיס בחזרה למקומו.

רק לרגע אחד. רגע אחד יותר מידי.

המצות היקרות התרסקו – והאברך 'שלנו' לא ידע את נפשו מרוב תסכול וכעס.

למזלו שלו ולמזלו של הגיס – המשפחה כולה הביטה במתרחש, כולל הילדים הקטנים, והאברך הצליח לבלוע את הכעס ולשתוק בהכנעה.

מיותר לציין שאת 'חצות' הם פספסו. גם בשביל ה'כזית' הראשון...

זו היתה בשבילו חוויה עם טעם מאכזב של כישלון, והוא סיפר על כך לרבי.

אמר הרבי: בזוהר הקדוש כתוב שהקדוש ברוך הוא וכל פמליא של מעלה מגיעים ל'ליל הסדר' לראות את האדם מספר ביציאת מצרים.

מה נראה לך שהם באים לראות? את ה'אורות' שלנו? את החוויות הרוחניות המעצימות? את הרגעים בהם אנחנו מרחפים טפחיים מעל הקרקע מרוב קדושה?

ממש לא!

הקדוש ברוך הוא מגיע כדי לראות אותך מתמודד עם הרגעים המלחיצים, עם הדרישה הפנימית להיות הכי מושלם כאבא וכראש משפחה – דרישה שלא תמיד עומדת במבחן המציאות! הוא רוצה לראות האם אתה בסבלנות, בהכנעה, בהבנה שאתה לא השולט, שהבורא הוא המנהל, כי אם כן – זהו ה'סיפור יציאת מצרים' האישי הכי יפה שאפשר לספר, סיפור של שחרור ושל חרות!

יותר מזה, אמר הרבי: הקדוש ברוך הוא והמלאכים ירדו בלילה הזה, לא רק כדי לראות אותך מתמודד – אלא גם כדי לשמור עליך שלא תיפול! הבורא שלח לך 'סיבות' קטנות וחמודות, את הילדים שלך, שאם לא שהיו שם – מי יודע אם היית מצליח להתאפק...

כי כאמור, התפקיד שלנו, העבודה שלנו בעולם והתכלית, הם לא דווקא בין קירות המקדש היכן שמתרחשים עשרה ניסים, גם לא ברגעים הנעלים של החג – אלא בעבודה הפנימית מול הכעס, מול האכזבה, מול החשק האסור שמתפרץ, באמצע ליל הסדר – או בימים של שגרה...

*

קְחוּ בְּמִסְפָּר יְהִמְתִּינִי בְּתוֹר לְמִשִּׁיחַ

שלושה ימים לפני ביאת המשיח – יגיע אליהו הנביא לבשר לנו את הגאולה.

למה? למה משיח לא יכול להגיע פתאום? למה צריך הכנה מקדימה?

אמר הרבי: אנחנו חושבים שמשיח זה לפתור את כל הבעיות, לסיים עם הכול בבת אחת – ולהשתחרר סוף סוף מהדברים שמעיקים עלינו...

נו, יגיע המשיח, יתהלך ברחובות, יתחיל לדבר על המלכת השם, על גילוי השכינה בתוך הארץ, בתוך המקומות הכי קשים ונמוכים – ואנחנו לא נדע על מה הוא מדבר...

נעמוד בתור לגשת אליו, איש איש בתורו, נתחנן אליו: משיח, תיקח ממני את העניות! משיח, תסדר לי נחת מהילד הזה! משיח, תן שלום בבית! משיח, שידוכים...

אליהו הנביא, אמר הרבי, בא כדי לעשות 'תיאום ציפיות'...

אליהו הנביא יגיע ו'והשיב לב אבות – על ידי בנים, ולב בנים – על ידי אבותם!' אליהו הנביא יבין אותנו לגאולה, יראה לנו איך שדווקא הקשיים, דווקא ההתמודדויות עם הילדים, עם ההורים, עם האנשים מסביב, עם נתוני החיים – הם הדרך שלנו להתחבר לעצמנו, לגאול את עצמנו, לגלות את הבורא...

*

בְּרָכָה עִם תּוֹבְנָה...

ב'קידוש' בשבת חול המועד, בין הדיבורים המאירים, ציטט הרבי את הברכה הבאה:

שתהיו מספיק עשירים כדי שתוכלו לחתן ב'הילטון' –

ושתהיו מספיק חכמים כדי לא לעשות זאת...

*

לעילוי נשמת מרת רחל עדינה ב"ר יוסף ע"ה

יו"ל ע"י 'נקודות של אור' – ספינקא, ע"פ הבנת הכותב. ניתן לקבל בבית מדרשנו רחוב דונולו 11 בני ברק –

או בכתובת: a0504171897@gmail.com